

třešně měla nejradši

...

Traktoristi u vedlejšího stolu řešili nějaký zásadní problém se žhavicími svíčkami, kterému Šimon ani za mák nerozuměl. Najednou pocítil neodbytné nutkání se jich zeptat.

„Hele, chlapi...“

Ten, co byl objemově tak dvakrát větší než Šimon a nejmíň o hlavu vyšší i vsedě, se zhoupl na židli a pomalu se otočil.

„No?“

Kdyby Šimon nebyl manuálně pracujícím člověkem (ještě teď ho paže bolely, jak sbíječkou do stěny zasekával kabel od jističe ke sporáku), tak by se udělal menším a předstíral, že tu není. Takhle se ale osmělil.

„No, já nechci rušit, jenom jsem se chtěl zeptat... Prostě jak jsem projížděl támdlenctou ulicí,“ ukázal tím směrem, „tak mi přišlo, že vidím takovýho dědu s čepicí na hlavě. Nejdřív jsem si říkal, že to může bejt bejvalej pošťák, jenže ta čepice vypadala jak německá z války. Ale taky se mi to možná jen zdálo.“

„Aha,“ zašklebil se obr. „Nezdálo.“

Šimon odhadl, že mírná zvědavost je povolena. Zatvářil se tedy mírně zvědavě.

„To byl starej Áda Komínek, vono mu v poslední době trochu hráblo.“

Vychrtlý osmahlý chlapík, co seděl vedle, zřejmě uznal, že obr vyčerpal dnešní zásobu slov. „A hajloval?“

„Ne, jen normálně salutoval.“

„Tak to byl v pohodě. Von totiž poslední dobou, když se mu přitíží, vobčas i hajluje, ale jen výjimečně.“

„Eště pivo. Kolik?“ zavolal hospodský od výčepu, když si všiml dvou prázdných püllitrů na stole odborníků přes dieselové motory.

„Rovnou všechny čtyry, a tady mladýmu,“ hodil rukou směrem k Šimonovi, „další fridex, nebo co to pije.“

Hospodský něco zabručel a chopil se pípy.

Vychrtlý chlápek se k Šimonovi znova otočil. „Já sem ňákej Jarouš Matěcha,“ napřáhl k němu seschlou ruku. „Už bych dávno nemusel, ale s traktorem jezdím rád, tak vypomáhám, když je potřeba.“

Šimon vysvětlil, že dělá elektřinu v novostavbách a teď zrovna jede z Dohnalovy Lhoty, kde bůhvíproč rostou baráky jak houby po dešti.

„A ten Komínek,“ vrátil se Šimon k tomu, co ho zajímalo, „to je nějaká vaše obecní postavička? Něco jako obecní blázen?“

Obr, co seděl na vedlejší židli, se otočil a probodl Šimona pohledem plemenného býka, kterého někdo právě nepotěšil. Matěcha ho ale poplácal po rameni, jako že je všechno v cajku.

„Ne,“ začal Šimonovi vysvětlovat. „Áda Komínek takhle jančí až teď. Jednak na to má věk – to já teda taky – a jednak asi před měsícem přišel vo ženu. Neměl to jednoduchý, vona byla tak trochu mešuge, vlastně docela dost, a von se vo ni celej život staral. Ale pár tejdnu před smrtí se jí zničehonic rozsvítlo. Áda byl šťastnej, furt s ní chodil po vsi, s každým se bavil, to jako aby se vytáhnul, jakou má najednou prima ženu. Jenomže vona mu krátce nato umřela a to ho položilo. Kde schrastle tu čepici, to se neví...“

„No, buď byl někde v historickéjch hadrech,“ pronesl obr, aniž by se otočil, „v takovým tom vojenským výprodeji, nebo ji po válce někde našel. Válela se jich tu spousta, jak se esesáci houfně převlíkali do civilu, když prchali k Američanům.“

Takhle souvislý projev Šimona překvapil a Matěchu jakbysmet.

„Nikomu to ale nevdá,“ pokračoval Matěcha, „má na to věk, a je to prostě náš Áda. A že by to mohlo bejt zakázaný? Propagace nacismu a podobný voloviny? Na to si tady nehrajem, nám je to

buřt, to jenom v Praze s tím furt votravujou.“ Znejistěl. „Vodkad' jste, nejste z Prahy, že ne?“

Šimon přiznal, že je. Ale z úplného jihu, co už skoro ani není Praha.

„Neberte si to nijak vosobně, ale pražáci... škoda mluvit.“

Šimon přikývl. I on si někdy připadal, že do matičky měst úplně nepatří.

„Von za to Áda nemůže, prožil si svý, a jestli takhle k stáru chce blbnout, tak ať si poslouží. Většinou se ale chová slušně, zdraví po vojensku.“

Na víkend Andrea naplánovala návštěvu svých rodičů (dlouho u nich nebyli, a je tedy načase), to bude ale až v neděli. Sobotu měl Šimon volnou.

Po snídani sedl na kolo a zamířil k jihu, kde se hned od Sázavy začínají zvedat kopečky. Když si to chcete pořádně protrpět, tak střední Povltaví je jasná volba.

Aniž by to byl Šimon plánoval, najednou se přistihl, jak míjí ceduli Neveklov. Tě pic, to bude domů pěkná dálka, pomyslel si. Když už ale byl tady, napadlo ho, že je akorát tak čas doplnit tělesné tekutiny.

Na Radnici seděla stejná parta traktoristů jako minule a Šimon měl neodbytný pocit, že tady mají pevný zasedací pořádek. Jako by se vrátil o pár dní zpátky.

Obr zvedl oči od pŭllitru a ucedil: „Á, náš známej skoro nepražák.“

Jarouš Matěcha se na Šimona zakřenil: „Mám ti zas objednat limču, nebos už přišel k rozumu?“

Šimon se usmál a přejel si rukou před trupem, jako že koukej, v jakým jsem vohozu. „Kdepak, dneska jsem přijel na kole.“

Než uvítací rituál skončil, hospodský položil před Šimona pŭllitr. Šimon si už chtěl sednout, když Matěcha zavrtěl hlavou: „Přece nebudeš sedět sám, Stando, uхни kousek.“

Šimon si přisedl a chvíli váhal, jestli se má zeptat, ale pak se rozhodl. „Chlapi, ten váš Komínek, furt mi vrtá hlavou. Docela rád bych s ním prohodil pár slov. Myslíte, že to má smysl?“

„A proč by nemělo, když po tom tak toužíš?“ podivil se ten, co ho Matěcha oslovil jako Standu.

„No, já jenom... když je někdo v takovém stavu, že se tady producíruje v esesácký čepici, tak jestli má vůbec cenu s ním mluvit.“

„Jo tak,“ usmál se Standa. „Klidně za ním zajdi. Moc ti toho nepoví, ale předpisově ti zasalutuje, to zas jo. Ale třeba bude mít světlejší chvílku, a něco z něj dostaneš. Každopádně mu uděláš radost.“

„A co tě vlastně zajímá?“ zeptal se Matěcha.

„Ale tak vůbec. Kde přišel k tý čepici a proč ji nosí. Prostě mě to jen tak zajímá, nic víc.“

„Vidíš,“ zamyslel se Matěcha, „na to sem se ho nikdy nezeptal.“

Po druhém pivu sedl Šimon na kolo a odjel za Komínkem. Pořád si nebyl úplně jistý, jestli s ním chce mluvit, a když se otevřely dveře a v nich stál Komínek s čepicí na hlavě, měl sto chutí mu říct, že to je omyl.

Komínek se hned rozzářil a napružená ruka se mu zastavila u kšiltu.

No dobře, rozhodl se Šimon. Když má z mojí návštěvy takovou radost, tak mu teď přece neřeknu, že jsem si spletl dveře.

„Pojďte dál, mladej pane, čím můžu posloužit?“

Než Šimon stihl vysvětlit, proč je tady, děda ho už vedl dovnitř.

V pokoji bylo poznat, že v téhle domácnosti donedávna bydlela žena, ale ta úhlednost zvolna začíná brát zaslavé. Jak to bývá, když je na domácnost muž – a tím spíš stařec – sám. My chlapi, uvědomil si Šimon, pohříchu ke své škodě, považujeme věci jako pořádek a čistotu většinou za zbytečné. A když si uvědomíme, že by vlastně bylo fajn mít trochu uklizeno, tak už je binec tak

nezvladatelný, že si s ním neporadíme, a radši si na něj zvykneme. Šimon si zapsal do paměti (ovšem s otazníkem, jak dlouho to tam vydrží), že jestli někdy zůstane sám, do takového stavu se dostat nechce.

„Dáte si se mnou panáčka, že jo?“ zajiskřilo Komínkovi v očích, když Šimona usadil na sedačku.

Než si Šimon stihl rozmyslet, jestli by neměl protestovat, přece jen by odsud měl odjet na kole, Komínek mu podal stopičku čiré kapaliny. Šimon si přivoněl, vyprázdnil ji a s uznáním se na Komínka podíval.

„Loni byla dobrá úroda meruněk,“ vysvětlil Komínek. „A kvůli čemu jste přišel?“

Šimon najednou nevěděl, jak začít.

„No, vlastně... tahle čepice. Pěkná, ale proč ji máte na sobě?“

Komínek se zatvářil, jako by mu něco podstatného unikalo. „Čepice? O čem to mluvíte?“

Aha, tak tohle bude těžké, uvědomil si Šimon. Nejlepší by bylo se rozloučit, on tomu ale přece jen chtěl dát šanci.

„Máte na sobě vojenskou čepici,“ vysvětlil.

Komínek se zatvářil jako někdo, komu se právě rozsvítlo.

„Aha, jo, to je německá. Od SS. Oni tady za války byli, celý to tady tenkrát zabrali.“

„To vím, ale proč ji máte na hlavě?“

„Na hlavě?“ sáhl si na ni. „No jo, vidíte, ani jsem si nevšiml.“

Tak nic, zkonstatoval Šimon, který se právě začínal radovat, že by s Komínkem nakonec mohla být kloudná řeč.

Nebude, ale přesto přidal ještě jednu informaci: „A na prsou vám visí medaile, která k tomu ptákovi s hákovým křížem ani trochu nepasuje.“

Komínek měl na svetru připíchnutou medaili s nápisem Za věrnost 1939 – 1945.

„Jo, tu mám za odboj proti Němcům. Já jsem ale žádnéj odbojář nebyl, jenom jsem tenkrát byl hrozně naštvanej.“

Tenhle způsob rozhovoru Šimona vyčerpával.

Komínek doplnil štamprle, jednu z nich do sebe obrátil a najednou se zeptal, jako by jeho mysl na chvilku navštívila realitu: „Když už mluvíme o SS, tak vám něco povím. Nezdržuju vás?“

Šimon neměl to srdce mu říct, že najednou nějak nemá čas a musí odejít. Že se mu nechce poslouchat stařecké kecy, co nebudou mít hlavu ani patu. Zůstal sedět, a Komínek se pustil do vyprávění.

Už po prvních pár větách se ale Šimon přistihl, jak poslouchá na sto procent, protože to, co Komínek povídal, hlavu a patu mělo.